

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
SODIŠČE

MARIBOR

II P 997/2018-51

I Cp 173/2021-3

OKROŽNO SODIŠČE V MARIBORU

[REDACTED] čeno

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] podpis pristojnega delavca sodišča:

V IMENU LJUDSTVA

Višje sodišče v Mariboru je v senatu, ki so ga sestavljale višje sodnice mag. Andreja Veselič kot predsednica in Alenka Zgubič ter Mirjana Klobasa kot članici,

v pravdni zadevi tožeče stranke: [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED] Odvetniška družba Kanduti,
o.p., d.o.o., iz Ljubljane, [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

zaradi ugotovitve ničnosti kreditne pogodbe in plačila,

o **pritožbi** tožeče stranke zoper sodbo Okrožnega sodišča v Mariboru II P 997/2018 z dne 6. 10. 2020,

na seji **7. julija 2023**

RAZSODILO:

- I. Pritožbi se ugodi in sodba sodišča prve stopnje v II. in III. točki izreka spremeni tako, da glasi:

„Ugotovi se, da sta Pogodba o dolgoročnem kreditu št. [REDACTED] in Sporazum o zavarovanju denarne terjatve, v notarskem zapisu opr. [REDACTED] z dne [REDACTED], nična.

Ugotovi se, da sta neveljavni in se izbrišeta vknjižena hipoteka ID [REDACTED] in zaznamba neposredne izvršljivosti ID [REDACTED], vpisani pri nepremičnini parc. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] ter se vzpostavi prejšnje zemljiškoknjžno stanje.

Tožena stranka je dolžna tožeči stranki povrniti vse njene pravdne stroške.“

- II. Tožena stranka je dolžna tožeči stranki v 15 dneh od prejema te sodbe povrniti [REDACTED] EUR pritožbenih stroškov, po preteku tega roka z zakonskimi zamudnimi obrestmi do plačila.

OBRAZLOŽITEV:

1. Sodišče prve stopnje je ustavilo postopek v obsegu delnega umika tožbe, ki se nanaša na denarni zahtevek (I. točka izreka), zavrnilo tožbeni zahtevek na ugotovitev ničnosti kreditnih pogodb in pogodbe o zavarovanju ter ugotovitev neveljavnosti in izbris vknjižene hipoteke in zaznambe neposredne izvršljivosti (II. točka izreka) ter tožeči stranki naložilo povrnitev pravnih stroškov tožene stranke (III. točka izreka).
2. Tožnika v pravočasni pritožbi v bistvenem navajata, da sta utemeljila svoje zahtevke na okoliščini, da nista bila seznanjena z ozadjem kompleksnega posla, da so bila nejasna pogodbena določila v neskladju s potrošniško zakonodajo, da toženka ni izpolnila svoje pojasnilne dolžnosti, da so bili pogoji nepošteni, ker so bili v izključno korist toženke in, da je šlo za oderuško pogodbo. Menita, da je lahko toženka predvidela znatna valutna tveganja in vedela za trende spremembe tečaja švicarskega franka kot valute zatočišča. Opozarjata na neomejeno valutno in obrestno tveganje tožnikov, kar že samo zase zadostuje za obstoj pogodbenega neravnotežja. Toženka je prevzela le zavarovano kreditno tveganje s hipoteko in vinkulacijo polic o življenjskem zavarovanju. Opozarjata na neustrezno prakso toženke, ki je nepravilno ocenjevala vrednost nepremičnin in navajala, da za evrski kredit nista bila sposobna, čeprav je šlo za majhno razliko v obroku kredita

■
—
■

v primerjavi s krediti v švicarskih frankih. Menita, da ni bilo nobene potrebe za tovrstne pogodbe. Naveden kredit je bil tožnikoma svetovan kot ugoden in varen. Ne strinjata se z zaključki sodišča prve stopnje, da toženka ni mogla predvideti neomejenega tveganja, da pa so spremembe tečaja valut za potrošnika predvidljive in bi se morala zavedati, da lahko pride do večjega nihanja tečaja. Predlagata spremembo izpodbijane sodbe v II. in III. točki izreka tako, da se ugotovi njunim zahtevkom, podrejeno pa predlagata razveljavitev sodbe v tem obsegu in vrnitev zadeve v novo sojenje.

3. Toženka v odgovoru na pritožbo pojasnjuje, da sta tožnika podala veliko nedopustnih novot, tudi glede tega, da gre za valuto varnega zavetja. V nadaljevanju soglašata in povzema razloge sodišča prve stopnje glede obstoja njene dobre vere glede obravnavanega kredita v švicarskih frankih. Pojasnjuje, da ni bila težava stabilnost švicarskega franka, ampak nestabilnost evra zaradi nepredvidljivih dogodkov krize evroobmočja. Opozarja, da so krediti v švicarskih frankih bili in so še vedno dovoljeni. Pritrjuje sicer, da je bilo podano neomejeno valutno tveganje, a v obe smeri. Pojasnjuje, da je imela toženka kot banka dolžnost obvladovati valutno tveganje po zakonodaji o bančništvu in zaradi neutralne (neodprte) valutne pozicije za banko ni bilo dobička, niti izgube. Toženka na tožnika ni prevalila celotnega valutnega tveganja, saj nista nosila njenega tveganja, ampak se je sama pred njim le zavarovala. Tožnika sta bila kreditno sposobna tako za kredit v evrih, kot tudi kredit v švicarskih frankih. Podano tudi ni znatno neravnotežje, saj je toženka nosila kreditno tveganje, ki pa z zavarovanjem v celoti ni bilo pokrito, valutno tveganje pa je prevzela, le, da se je pred njim, ker so ji tako nalagali predpisi, zavarovala. Predlaga zavrnitev pritožbe.
4. Sodišče druge stopnje je omogočilo strankama, da se izjavita v zvezi z razlago pravne podlage, kot ta izhaja iz dne 13. 10. 2022 sprejete sodbe Sodišča EU (v nadaljevanju SEU) v zadevi C-405/21, in jo upošteva sodišče druge stopnje v obravnavani zadevi. Stranki se o tem nista izjavili.
5. Pritožba je utemeljena.
6. V skladu s 350. členom Zakona o pravnem postopku (v nadaljevanju ZPP) preizkusi sodišče druge stopnje sodbo sodišča prve stopnje v izpodbijanem delu ter v mejah pritožbenih razlogov, pri čemer po uradni dolžnosti pazi na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 11. (razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje), 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP ter na pravilno uporabo materialnega prava. Tak preizkus ni pokazal procesnih kršitev, je pa sodišče prve stopnje zmotno uporabilo materialno pravo.

Dejanska podlaga

7. Sodišče prve stopnje je utemeljilo svojo odločitev na naslednjih ugotovitvah:

- med strankami so bile sklenjene naslednje potrošniške pogodbe: v neposredno izvršljivem notarskem zapisu SV [REDACTED] Pogodba o dolgoročnem kreditu št. [REDACTED] in Sporazum o zavarovanju denarne terjatve z dne [REDACTED] 2007.

- šlo je za dolgoročni potrošniški stanovanjski kredit, vezan na tujo valuto švicarski frank (CHF), ob valutnem tveganju pa je bilo podano tudi obrestno tveganje zaradi variabilne obrestne mere vezane na LIBOR,

- kredit je bil namenjen dokončanju stanovanjske hiše in refinanciranju potrošniškega kredita,

- šlo je za s strani toženke enostransko v naprej pripravljeno (tipsko) kreditno pogodbo, pri kateri na pogoje vračila, pogoje valutne klavzule in pogoje obrestne mere tožnika nista imela možnosti vpliva,

- kreditna pogodba je (v 17. členu) vsebovala le splošno izjavo, da kreditojemalca potrjujeta, da ju je banka seznanila s tveganjem eventualnega zvišanja oziroma znižanja LIBOR-ja in gibanja tečaja valute švicarskega franka, kar v celoti prevzemata,

- v času sklepanja pogodbe toženka kot banka ni zagotovila natančnih in obrazloženih pojasnil povezanih z valutnim tveganjem in možnostjo tudi zelo velike spremembe tečaja, ni pojasnila konkretnega delovanja mehanizma valutne klavzule, ampak je dala le splošna navodila povezana s kreditiranjem in pojasnila, da gre za stabilno valuto, pri kateri lahko pride do manjših nihanj,

- toženka dogodkov in ukrepov švicarske centralne banke, ki so vplivali na občutni dvig tečaja švicarskega franka, ni mogla predvideti, niti da bodo ti tako znatno vplivali na sklenjeno pogodbo,

- toženka valutnega tveganja ni opisovala kot neobstoječega in ni trdila, da ne bo prišlo do spremembe tečaja valut,

- v primerjavi s tožnikoma kot kreditojemalcema, ki sta bila izpostavljena neomejenemu valutnemu in obrestnemu tveganju, toženka kot banka ni bila izpostavljena valutnemu tveganju zaradi zaprte oziroma nevtralne devizne pozicije, ampak le kreditnemu tveganju, pri čemer je bila imetnica hipotekarnega zavarovanja,

8. Sodišče prve stopnje je na tej dejanski podlagi zaključilo, da pogodbeni pogoj vezanosti potrošniških kreditov na tujo valuto švicarski frank ni bil nepošten

pogodbeni pogoj, saj ob sklenitvi ni bila podana slaba vera toženke kot banke, čeprav ni ustrezno izpolnila pojasnilne dolžnosti glede valutnega tveganja, niti ni bilo podano znatno neravnotežje pogodbenih strank.

Materialnopravna podlaga

9. Nepošteni pogodbeni pogoji in sankcija ničnosti so opredeljeni v 23. členu ZVPot, pri čemer so v prvem odstavku 24. člena ZVPot alternativno opredeljeni podrobnejši elementi. Pogodbeni pogoji štejejo za nepošteno, če: (1) v škodo potrošnika povzročijo znatno neravnotežje v pogodbenih pravicah in obveznostih strank ali (2) povzročijo, da je izpolnitev pogodbe neutemeljeno v škodo potrošnika, ali (3) povzročijo, da je izpolnitev pogodbe znatno drugačna od tistega, kar je potrošnik utemeljeno pričakoval, ali (4) nasprotujejo načelu poštenja in vestnosti. Zakonodajalec je zahteval, da so pogodbeni pogoji jasni in za nejasne pogoje določil, da se morajo razlagati v korist potrošnika (četrti in peti odstavek 22. člena ZVPot).
10. Z navedeno ureditvijo je slovenski zakonodajalec prenesel v slovenski pravni red Direktivo 93/13, ki opredeljuje nepošteno pogodbene pogoje s kumulativno določenima predpostavkama slabe vere in znatnega neravnotežja (člen 3(1) Direktive 93/13), pri čemer se zahteva tudi jasnost pogojev (člen 5 Direktive 93/13). Drugače kot po slovenskem pravu izpolnjena zahteva jasnosti preprečuje presojo poštenosti pogoja, če se ta nanaša na glavni predmet pogodbe in ustreznost med ceno in plačilom za storitve ali blago (člen 4(2) Direktive 93/13).
11. V skladu z načelom minimalne harmonizacije lahko države članice zagotovijo višjo stopnjo varstva potrošnikov, kot jo zagotavlja pravo EU (8. člen Direktive 93/13), pri čemer se državam članicam pušča široko diskrecijo.¹ Sodišče EU je zavzelo stališče, da je v prosti presoji države članice, ali bo uveljavila višjo stopnjo varstva potrošnikov s tem, da ne bo prenesla v svojo ureditev omejitve iz člena 4(2) Direktive 93/13, ki preprečuje presojo nepoštenosti jasnih pogodbenih pogojev. Tedaj obveznost jasnosti (transparentnosti) pogodbenega pogoja sicer še vedno obstoji, a kot splošna zahteva in ne omejitev preizkusa nepoštenosti.² Sodišče EU je tudi pojasnilo, da je skladna z ureditvijo Direktive 93/13 tudi nacionalna ureditev, ki z namenom strožjega varstva potrošnikov ne zahteva kumulativno izpolnjenih pogojev slabe vere in znatnega neravnotežja, ampak za opredelitev pogoja kot nepoštenega zadošča le eden od njiju.³
12. Pravo EU izhaja iz visokega varstva potrošnikov (38. člen Listine EU o temeljnih

¹ Več o minimalni harmonizaciji tudi v povezavi s slovenskim ZVPot in slovensko sodno prakso Weingerl, P.: Ob tridesetletnici varstva pred nepoštenimi pogodbenimi pogoji v EU, Pravna praksa, št. 10, 2023, priloga. Glej tudi Sklepne predloge generalne pravobranilke dr. Verice Trstenjak v zadevi SEU C-484/08, *Caja de Ahorros*, 86. točka obrazložitve.

² SEU C-125/18, *Gomez del Moral Guasch*, kjer se je sklicevalo na zadevo *Caja de Ahorros*.

³ SEU C-405/21, *Nova kreditna banka Maribor*.

pravica), pri čemer se navedeno varstvo povezuje z zavezanostjo socialnemu tržnemu gospodarstvu, ki je usmerjeno v socialni napredek (člen 3(3) Pogodbe o Evropski Uniji – PEU).

13. Sodišče druge stopnje se po pojasnjenem pri nadaljnji presoji opira na slovensko ureditev v ZVPot in ne neposredno na Direktivo 93/13, ki ni neposredno uporabna,⁴ ampak zavezuje le glede njenih ciljev in opredeljuje zgolj minimalni standard varstva pred nepoštenimi pogoji, ki ga slovenska ureditev presega. Z namenom večjega varstva potrošnikov slovenska ureditev določa širše možnosti presoje s tem, da omogoča presojo tudi jasnih pogodbenih pogojev in določa deloma drugačne oziroma dodatne alternativne elemente nepoštenosti pogoja v 24. členu ZVPot, ki določajo širši prostor nedopustnosti in s tem intenzivnejši ukrep vzpostavitve ravnotežja v podrejenem razmerju. Ob izhodišču pojasnjene minimalne harmonizacije pa sodišče druge stopnje v skladu z načelom lojalne razlage sledi tudi razumevanju avtonomnih pravnih pojmov prava EU, kot ga je podalo Sodišče EU. Torej: kolikor je slovenski zakonodajalec določil višje varstvo, se opravi presoja v skladu z nacionalno ureditvijo, kar je preneseno na enakem nivoju varstva, pa tudi v skladu s pravom EU.
14. Kot temeljno izhodišče razlage sodišče druge stopnje upošteva, da je varstvo potrošnikov tako po pravu EU, kot tudi slovenskem (tudi ustavnem) pravu, utemeljeno na razumevanju, da je potrošnik pogajalsko in informacijsko podrejen in zato nima možnosti vpliva na s strani ponudnika pripravljeno pogodbeno vsebino in lahko šele sodišče z ustreznim varstvom pred nepoštenimi pogoji vzpostavi ravnotežje med strankama,⁵ s tem pa učinkovito zagotovi pogodbeno svobodo (tudi v pozitivnem vidiku, ki upošteva širši pravni položaj potrošnika).⁶
15. Sodišče druge stopnje pri tem sledi zahtevi Ustavnega sodišča, da morajo sodišča zavzeti ustavnoskladno razlago slovenske zakonske ureditve, ki upošteva splošno svobodo ravnanja (35. člen Ustave RS – v nadaljevanju URS) ne samo skozi negativni (obrambni) vidik pogodbene svobode, ampak celovito tudi skozi njen pozitivni (socialni) vidik, ki se nanaša na družbeno vpetost pogodbenega razmerja in s tem na povezavo z načelom socialne vključenosti, ki je sestavni del načela socialne države iz 2. člena URS.⁷ Zaradi učinkovitega izvrševanja v družbeni stvarnosti, je negativni (obrambni) vidik postavljen v medsebojno vrednostno sodoločanje s pozitivnim (socialnim) vidikom.⁸

4 O neustreznem sklicevanju neposredno na Direktivo 93/13 v slovenski sodni praksi glej Weingerl, P., navedeno delo.

5 SEU C-618/10, *Banco Espanol de Crédito*, 39. točka obrazložitve; SEU *Banif Plus Bank*, C-472/11, 19. točka obrazložitve

6 USRS Odločba Up-14/21, 26., 27., 39. in 40. točka obrazložitve.

7 Prav tam, 21. in 39. točka obrazložitve.

8 Prav tam, 25. točka obrazložitve.

Presoja nepoštenosti pogodbenega pogoja v obravnavani zadevi

Glede pojasnilne dolžnosti

16. Sodišče druge stopnje soglaša z razlogi sodišča prve stopnje, da pojasnilna dolžnost v obravnavani zadevi s strani toženke kot banke ni bila ustrezno opravljena (četrti odstavek 22. člena ZVPot), zaradi česar sta tožnika pri sklepanju kreditne pogodbe ostala v informacijsko podrejenem položaju in nista mogla sprejeti poučene odločitve o sklepanju kreditne pogodbe, vezane na tujo valuto švicarski frank.
17. Ker je jasnost (transparentnost) pogodbenega pogoja avtonomni pravni pojem prava EU, je sodišče prve stopnje pravilno upoštevalo razlago Sodišča EU, da ne zadošča le formalna oziroma slovnična jasnost besedila, ampak mora banka podati ustrezna pojasnila in informacije, da bo lahko razumno pozoren in preudaren potrošnik, ne le seznanjen z možnostjo zvišanja ali znižanja vrednosti tuje valute, v kateri je bil sklenjen kredit, temveč tudi zmožen oceniti potencialno znatne ekonomske posledice takega pogoja za njegove finančne obveznosti. Pregledno mora biti pojasnjeno konkretno delovanje mehanizma konverzije tuje valute, na katerega se nanaša zadevni pogoj, ter zveza med tem mehanizmom in mehanizmom, določenim z drugimi pogoji o izplačilu posojila.⁹ Navedena dolžnost banke je vezana na standard povprečnega potrošnika in ni drugačna, četudi bi imel potrošnik sam višjo raven strokovnega znanja.¹⁰
18. Izjava o prevzemu valutnega tveganja v obravnavani kreditni pogodbi, v kateri kreditojemalca zgolj potrjujeta, da ju je banka seznanila s tveganjem eventualnega zvišanja oziroma znižanja LIBOR-ja in gibanja tečaja valute švicarskega franka, kar v celoti prevzemata, ne da bi bila podana še druga podrobnejša opozorila v zvezi z valutnim tveganjem, je presplošna in nezadostna, da bi lahko potrošnik ocenil tudi potencialno znatne ekonomske posledice. Ker toženka ni pojasnila konkretnega delovanja mehanizma valutne klavzule, ampak je ob sklepanju pogodbe le še podala splošna navodila povezana s kreditiranjem in pri tem pojasnila, da gre za stabilno valuto, pri kateri lahko pride do manjših nihanj, tožnika nista bila poučena, da sprejemata neomejeno vezanost kredita na tujo valuto in s tem tveganje, da sta neomejeno prepuščena zakonitostim trga, kar ima lahko zanj tudi potencialno izjemno intenzivne negativne posledice zvišanja odplačil kredita v domači valuti.

⁹ SEU C-186/16, *Andriciuc*, točke 56-58 obrazložitve. O pojasnilni dolžnosti glej tudi SEU C-776/19 do C-782/19, *BNP Paribas Personal Finance*.

¹⁰ VSRS Sklep II Ips 137/2018, v katerem se Vrhovno sodišče sklicuje na člen 2 Direktive 93/13 in SEU C-110/14, *Costea*.

Glede nepoštenosti pogodbenega pogoja vezanosti kredita na tujo valuto švicarski frank

19. Sodišče prve stopnje je zmotno presodilo, da ni podana kršitev načela vestnosti in poštenja oziroma dobre vere s strani toženke, kot elementa presoje nepoštenosti pogodbenega pogoja.
20. Ker pojasnilna dolžnost v obravnavani zadevi ni bila ustrezno opravljena, je neizravnana informacijska podrejenost imela pomen tudi za presojo nepoštenosti pogodbenega pogoja o neomejeni vezanosti kredita na tujo valuto.¹¹ Če ostane zaradi neustreznega ravnanja banke potrošnik pri sklepanju pogodbe nepoučen, je že pomembno zmanjšana skrb za potrošnikove interese kot šibkejše stranke in s tem okrnjena možnost izravnave v podrejenem razmerju, kar je sicer glavni vidik kršitve načela vestnosti in poštenja kot objektivnega merila presoje nepoštenosti pogodbenega pogoja po četrti alineji prvega odstavka 24. člena ZVPot.
21. Sodišče druge stopnje je glede avtonomnega pravnega pojma dobre vere, ki je pojmovno soroden slovenskemu načelu vestnosti in poštenja, tudi upoštevalo razlago Sodišča EU, da je pri presoji dobre vere ponudnika pomembno, ali lahko ponudnik, če bi s potrošnikom lojalno (pošteno) in pravično posloval, razumno pričakuje, da bi potrošnik naveden pogoj sprejel v okviru posamičnih pogajanj.¹² Navedena merila so objektivna in vezana na dolžno ravnanje profesionalno skrbnega ponudnika.¹³ Sodišče potemtakem presodi ali bi razumen potrošnik, ki bi bil v enakopravnem položaju z banko in imel tudi dejanski vpliv na oblikovanje vsebine pogodbenih pogojev, pristal na s strani banke vnaprej pripravljeno vsebino pogodbenega pogoja.¹⁴
22. Sodišče druge stopnje meni, da razumen in ustrezno poučen potrošnik pri dolgoročnem stanovanjskem kreditu ne bi pristal na neomejeno valutno tveganje, ki ima lahko zanj izjemno škodljive posledice. Lojalno in pravično poslovanje profesionalno skrbne banke pričakovano zasleduje interes potrošnika po stabilnem kreditiranju in ne prenese enostranskega neomejenega prepuščanja potrošnika valutnemu trgu pri kreditiranju pridobitve pomembne dobrine. V bančnem okolju, kjer je upravljanje in omejevanje tveganja temeljni vidik poslovanja (četrti poglavje Zakona o bančništvu - ZBan-1), potrošnik v skladu z načelom vestnosti in poštenja pri ključnih odločitvah v življenju glede kreditiranja pomembnih dobrin utemeljeno pričakuje, da bodo tveganja tudi zanj podana v čim manjši meri in kolikor mogoče omejena, ali vsaj upoštevaje poudarjeno varstvo šibkejšega sorazmerno razporejena med obe stranki. Potrošnik po pojasnjenem utemeljeno pričakuje omejeno aleatornost kreditne

11 SEU C-405/21, *Nova kreditna banka Maribor*, 28. točka obrazložitve.

12 SEU C-415/11, *Aziz*, 69. točka obrazložitve, ponovljeno v SEU C-186/16, *Andriciuc*.

13 Tako tudi VSRS sodba II Ips 8/2022, 54. točka obrazložitve.

14 Sorodno že VSM sodba in sklep I Cp 889/2020.

pogodbe vsaj v delu, ki ni odvisen od njegove kreditne sposobnosti; torej da ne bo enostransko povsem prepuščen denarnemu in valutnemu trgu (tožnika nista bila izpostavljena le neomejenemu valutnemu, ampak tudi neomejenemu obrestnemu tveganju zaradi vezanosti na medbančno obrestno mero LIBOR).

23. Pri tem ni odločilno, da je po slovenski ureditvi na splošno sicer dopustno sklepanje potrošniških kreditov, vezanih na tujo valuto (prvi odstavek. 372. člena OZ), kar sicer izpostavlja toženka in tudi sodišče prve stopnje. Taka pogodbenina vsebina glede na besedilo navedenega določila ne sme biti v nasprotju z zakonom, tako tudi ne z ZVPot. Šele presoja nepoštenosti pogoja, med drugim tudi iz socialnih vidikov družbene vključenosti, ki napolnjujejo vsebino načela vestnosti in poštenja, lahko poda končni odgovor o tem, ali gre za nepošteni pogoj ali dopustno pogodbeno vsebino.
24. V obravnavani zadevi je bilo bistveno, da je toženka enostransko vnaprej pripravila pogodbeni pogoj glede vezanosti kredita na tujo valuto švicarski frank tako, da je potrošnik v celoti prevzel neomejeno valutno tveganje, banka pa v tej zvezi nobenega oziroma se je pred njim zavarovala, kar je vzpostavilo tudi znatno neravnotežje med pogodbenima strankama (prva alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot). Toženka je prevzela le kreditno tveganje, ki pa ga je imela zavarovanega s hipoteko. Tak položaj je bil bistveno bolj ugoden za banko kot potrošnika, s čimer je banka predvsem zasledovala svoje interese po stabilnem poslovanju in upravljanju tveganj. Hkrati so bili interesi tožnikov kot potrošnikov močno prizadeti predvsem zato, ker je bilo potrošnikovo valutno tveganje povsem neomejeno, kar je povzročilo veliko potencialno nestabilnost kreditnega financiranja, ki niti ni bila odvisna od kreditne sposobnosti potrošnika. Tožnika sta bila pri dolgoročnem potrošniškem kreditiranju stanovanjske gradnje povsem prepuščena razmeram na valutnem trgu.
25. Toženka po pojasnjenem ni upoštevala, da sta imela tožnika dohodke le v domači valuti in bila s tem povsem izpostavljena valutnemu tveganju, sama pa je lahko valutno tveganje izključila z zaprto oziroma nevtralno devizno pozicijo. Zaradi navedenega pogoja je kreditno razmerje vsebovalo možnost izjemno škodljivih posledic za socialni položaj in osebni razvoj tožnikov, ki potencialno (neomejeno) velikega porasta kreditnega odplačevanja ne bi zmogli pokriti s svojimi prihodki v domači valuti. Zaradi popolne prepustitve tožnikov valutnemu trgu, se tožnika, tudi ob nespremenjenih dohodkih, nista mogli ogniti tveganju, da zapadeta v plačilno nesposobnost in s tem v spiralo zadolženosti.
26. Po pojasnjenem je bilo kršeno načelo vestnosti in poštenja oziroma ni bila podana dobra vera toženke, ker pri sklepanju kreditne pogodbe niso bili upoštevani navedeni socialni vidiki. Šele presoja navedenega pogodbenega pogoja kot nepoštenega lahko tožnikoma omogoči celovito uresničenje že pojasnjenega pozitivnega vidika pogodbene svobode in omogoči polno izravnavo podrejenega kreditnega razmerja.

-
27. Pri tem pa ni bilo odločilno, ali je lahko banka natančno napovedala prihodnje gibanje tečaja tuje valute in dogodke, ki na gibanje vplivajo, kar je kot bistveno sicer izpostavila toženka in sodišče prve stopnje, ki je na tej podlagi zavzelo nepravilno stališče o obstoju dobre vere, ker toženka valutnega tveganja ni opisovala kot neobstoječega in ni trdila, da ne bo prišlo do spremembe tečaja valut. Merilo dobre vere je objektivno. Dobra vera z vsebino, kot jo opredeljuje pravo EU je kršena, če se pri vključitvi pogodbenega pogoja ne ravna v skladu s profesionalno skrbnostjo ali če pogoj za potrošnika vzpostavlja breme, ki nasprotuje pošteni in pravični tržni praksi. Zadostuje, da bi se banka ob profesionalni skrbnosti lahko zavedala škodljivih posledic za potrošnika, tudi če se jih dejansko ni.
28. Ne gre torej za vprašanje, ali je banka vedela, da bo prišlo do povečanja vrednosti švicarskih frankov, vendar je to prikrila, niti ne gre za zahtevo, da bi banka morala napovedati bodoče dogodke. Treba je razlikovati med (ne) napovedljivostjo konkretnega trenutka in vzroka (dogodka) za znatno spremembo valutnega tečaja na eni strani ter med zavedanjem splošne tveganosti, da lahko pride do znatnih nihanj valutnega para na drugi strani. Tudi če kreditodajalci niso vedeli, kdaj in v kakšni vsebini se bo uresničil dogodek, ki bi lahko imel pomembne posledice na valutni par, to ne pomeni, da se niso zavedali oziroma bi se vsaj morali zavedati, da lahko kadarkoli v dolgoročnem razmerju nastopi dogodek, ki bo pomembno vplival na valutno razmerje.¹⁵
29. Sodišče prve stopnje je tudi zmotno presodilo, da ni podano znatno neravnotežje v pogodbenih položajih strank (prva alineja prvega odstavka 24. člena ZVPot). Sodišče EU navedeno predpostavko ne omejuje le na količinsko ekonomsko presojo (primerjavo med skupnim zneskom transakcije, ki je bil predmet pogodbe na eni strani in stroškov, ki so bili na podlagi tega pogoja naloženi potrošniku na drugi strani), ampak je dovolj že resni poseg v pravni položaj.¹⁶
30. Kar izpostavlja sodišče prve stopnje kot odločilno, da hipotekarno zavarovanje nujno ne pokrije kreditnega tveganja in je element valutne tveganosti lahko v korist ali škodo potrošnika, še ne odpravlja pojasnjeneznega znatnega neravnotežja, kjer so tveganja toženke kot banke odpravljena oziroma zavarovana, potrošnik pa mora sam nositi v celoti neomejeno valutno in obrestno tveganje.

Sankcija ničnosti pogodbe

31. Sankcije zaradi kršitve po slovenskem pravu in pravu EU so različne. Pravo EU določa sankcijo, da nepošteni pogoj ne zavezuje (člen 6(1) Direktive 93/13), slovenski zakonodajalec pa je določil sankcijo ničnosti (23. člen ZVPot). Nepoštenega pogoja, ki krši minimalni standard po Direktivi 93/13, nacionalno

¹⁵ VSRS sodba II Ips 8/2022.

¹⁶ SEU C-229/19, C-289/19, *Dexia Nederland* 49. točka obrazložitve.

sodišče ne sme spreminjati oziroma prilagajati na dopustno mero,¹⁷ kar sicer na podlagi splošnega predpisa omogoča slovenska ureditev instituta delne ničnosti (88. člen Obligacijskega zakonika – v nadaljevanju OZ). Sodišče EU je pojasnilo, da sme nacionalno sodišče prilagoditi nepošteni pogodbeni pogoj le, če gre za kršitev nacionalnega prisilnega predpisa, ne pa če gre hkrati tudi za nepošteni pogoj v skladu z merili Direktive 93/13.¹⁸

32. V obravnavani zadevi je sicer podana tako kršitev po slovenskem pravu, kot tudi kršitev minimalnih standardov po Direktivi 93/13, zato odpade pomislek, ali za potrošniške pogodbe uporabiti prilagojeno razumevanje splošne ureditve OZ glede ničnosti skozi prizmo ustavnoskladne razlage varstva šibkejšega, ki zahteva učinkovito sodno varstvo glede na izhodišča in cilje, ki so sorodni tistim v pravu EU z vidika visokega varstva potrošnikov v javnem interesu, ki presega posamezno sodno zadevo. Sodišče EU je namreč zavzelo stališče, da prilagoditev nepoštenega pogodbenega pogoja ni dovolj učinkovita, da bi odvrnila ponudnika od nadaljnje uporabe nepoštenih pogojev (člen 7(1) Direktive 93/13).¹⁹
33. Pogodba mora praviloma obstajati še naprej brez kakršne koli druge spremembe, razen tiste, ki izhaja iz odprave nepoštenih pogojev, če je tak nadaljnji obstoj pogodbe v skladu s pravili nacionalnega prava pravno mogoč (člen 6(1) Direktive 93/13),²⁰ kar je treba preveriti v skladu z objektivnim pristopom.²¹ V obravnavani zadevi bi odstranitev nepoštenega pogodbenega določila, ki se nanaša na glavni predmet obveznosti, spremenila naravo kreditne pogodbe, s čimer niso izpolnjeni pogoji, da bi ta lahko ostala še naprej v veljavi brez nepoštenega pogoja. V slovenski ureditvi tudi ni dispozitivnih določil (veljavnih v času sklenitve obravnavane kreditne pogodbe), ki bi lahko nadomestila nepošteni pogoj, kar je sicer le izjemoma dopustno.²² Sodišče EU je tudi zavrnilo možnost, da bi nacionalno sodišče s konkretizacijo nacionalnih splošnih načel nadomestilo neustrezno vsebino nepoštenega pogoja.²³ Potrošnik bi lahko ohranil v veljavi obravnavano kreditno pogodbo le, če bi se odpovedal varstvu pred nepoštenim pogojem,²⁴ vendar v obravnavani zadevi ni dvoma, da tožnika ves čas nasprotujeta kreditni pogodbi prav s sklicevanjem na varstvo pred nepoštenimi pogoji. Sodišče druge stopnje tudi meni, da ugotovitev ničnosti kreditne pogodbe, vključno z akcesornim hipotekarnim zavarovanjem, ne pomeni nesorazmerne obremenitve tožnikov.

17 SEU C-618/10, *Banco Espanol de Credito*, točke 67-73 obrazložitve.

18 SEU C-482/13, C-484/13, C-485/13, C-487/13, *Unicaja Banco* in SEU C-118/17, *Dunai*.

19 SEU C-618/10, *Banco Espanol de Credito*.

20 SEU C-421/14, *Banco Primus*, 71. točka obrazložitve in tam navedena sodna praksa.

21 SEU C-453/10, *Pereničova*, 32. točka obrazložitve.

22 SEU C-26/13, *Kasler*, točke 82-84 obrazložitve.

23 SEU C-260/18, *Dziubak*, točke 59-62 obrazložitve. V slovenskem prevodu je napaka v 62. točki obrazložitve in 3. točki izreka. V poljski različici (jezik postopka) in drugih prevodih je navedeno, da nadomestitev ni skladna z direktivo, kar izhaja iz predhodne obrazložitve.

24 Prav tam, 53. točka obrazložitve.

34. Po pojasnjenem zaradi ničnosti nepoštenega pogodbenega pogoja preostane le sankcija ničnosti celotne kreditne pogodbe.
35. Ker je podana ničnost kreditne pogodbe in s tem tudi akcesorne pogodbe o ustanovitvi hipotekarnega zavarovanja, je podan tudi zakonski razlog za neveljavnost in izbris hipoteke iz zemljiške knjige (neveljavnost zemljiškoknjžnega dovolila zaradi ničnosti zavarovalnega posla - 2. točka prvega odstavka v zvezi s 1. točko drugega odstavka 243. člena Zakona o zemljiški knjigi), kot tudi izbris zaznambe neposredne izvršljivosti notarskega zapisa navedene nične pogodbe.

Odločitev

36. Po pojasnjenem je sodišče druge stopnje pritožbi ugodilo in odločitev sodišča prve stopnje spremenilo, kot izhaja iz izreka (peta alineja 358. člena v zvezi s prvim odstavkom 351. člena ZPP).
37. Sodišče druge stopnje je spremenilo tudi odločitev sodišča prve stopnje o stroških postopka tako, da je toženka dolžna tožnikom povrniti njihove pravdne stroške (drugi odstavek 165. člena ZPP). O višini stroškov sodišče prve stopnje še ni odločilo, kar bo storilo s posebnim sklepom (četrti odstavek 163. člena ZPP).
38. Ob polnem uspehu s pritožbo sta tožnika upravičena do naslednjih pritožbenih stroškov (prvi odstavek 154. člena ZPP): 1.375 točk za pritožbo oziroma [REDACTED] EUR (tar. št. 21/1 Odvetniške tarife - OT – pritožbena vrednost 7 [REDACTED] EUR), kar skupaj s [REDACTED] EUR materialnih stroškov (tretji odstavek 11. člena OT) in 22% DDV znes [REDACTED] EUR, s sodno takso za pritožbo [REDACTED] EUR pa vse skupaj znes [REDACTED] 3 EUR.

Maribor, 7. julij 2023

Predsednica senata:
mag. Andreja Veselič l.r.

[REDACTED] ŠE
[REDACTED] ORU
[REDACTED] izvirnikom
[REDACTED] sodišča: